

Négylevelű lóhere

A négyes lóhere az használ. A szeme fényét nem veszik el, se szemtől nem jön. Az igen jó.

Vót az úgy, itt Rozsnyón is mettörtént. Egy lány hozta a hátán a füvet, és akkor a komédiás itt csinátá a szemfényvesztést a piacon. Egy kakas húzott egy gerendát – hát bámulta a sok nép. Ez a lány hozta a hátán a füvet, és a fűbe' vót neki négyes lóhere. Hát ő látta, hogy a kakas csak egy szalmaszálat húz, nem egy gerendát. Rendesen a kakas meffogta, oszt húzta a szalmaszálat. A többi me' mindenki gerendának látta. Itt a nagycsucsomi utcába' vót az az asszony, akiné' szolgát a lány, és ő a rozsnyai rétrő' oda hordta a hátán a füvet. De mondom, négyes lóhere vót benne, de a lány azt nem tudta. Úgyhogy ő azér' látta, hogy csak egy szalmaszálat húz a kakas, nem gerendát. Megállt a piacon, aszongya:

– Mit csinál itt ez a sok nép?

– Hát micsinálnánk? A kakas húzza – aszongya – a gerendát.

– Ááá – aszongya. – Dehogy gerendát. Egy szalmaszálat húz.

Az illető meghallotta, elment a lányhoz, aszongya neki, hogy:

– Adja el nekünk ezt a füvet!

– Nem adhatom el – aszongya –, ezzel nekem haza kell mennem.

– Adja el, megfizetek érte.

– Nem lehet, mit mond – aszongya – a gazdasszonyom.

No de aggyig rimánkodott, hogy a jány odadta neki a füvet. Elvette, megnézte, közte vót a négyes lóhere. Amikor a lány elment vagy kétszáz méterre, kérem szépen a nyakába szedte fel a szoknyát, oszt ordítva szaladt. Elvette a szeme fényét kérem szépen úgy, hogy a lány azt hitte, hogy gyön a nagy víz. Kiabát:

– Víz! Menekűjjon mindenki!

Má' nem vót nála a négyes lóhere. Nagy vizet látott, oszt szaladt. Úgy fogták meg oszt nagy nehezen a piacon.